

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.216/2026/4.
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	dr. Pál-Szántó Ágnes ügyvéd (cím2)
Az alperes:	vármegyei Kormányhivatal helységi Járási Hivatala (cím3)
Az alperes képviselője:	dr. Perédi Győző kormánytisztviselő
A per tárgya:	mulasztási per
A fellebbezést benyújtó fél:	a felperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 9.K.701.051/2025/12. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2025. szeptember 7. napján kelt beadványában az alperesnél, mint egészségügyi államigazgatási szervnél panaszt terjesztett elő, miszerint a perben nem álló személy a kötelező védőoltás után tapasztalt mellékhatásokat nem jelentette be, és az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerekről és egyéb a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról szóló 2005. évi XCV. törvény (a továbbiakban: Gyógyszer tv.) 18. § (2) bekezdésében foglaltaknak nem tett eleget. Beadványban továbbá az egészségügyről szóló

1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 58. § (1) és (3) bekezdései alapján az életkorhoz kötötten kötelező védőoltásokat érintő halasztás nyilvántartásba vétele, vagy ezek kapcsán mentesítés iránti kérelmet terjesztett elő, indítványozva egyúttal ezen eljárásoknak az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 48. § (2) bekezdése szerinti felfüggesztését.

[2] Az alperes a 2025. október 1. napján kelt szám1 iktatószámú tájékoztató levelében (a továbbiakban: tájékoztatás) a beadvány panaszt tartalmazó része tekintetében a felperest arról tájékoztatta, hogy a panaszolt orvos az Egészségügyi Szolgáltatások Elektronikus Nyilvántartásában (a továbbiakban: ESZENY) nem szerepel, ezért a bejelentésre vonatkozóan alperesnek nincs hatásköre és illetékessége.

[3] Az alperes a felperes beadványában foglalt mentesítés iránti kérelmét különálló közigazgatási hatósági eljárásban bírálta el, arról 2025. szeptember 11-én kelt határozat1 számú határozatával hozott döntést.

A mulasztási kereset, a védirat

[4] A felperes a mulasztási keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a panaszokról, a közérdekű bejelentésekről, valamint a visszaélések bejelentésével összefüggő szabályokról szóló 2023. évi XXV. törvény (a továbbiakban: Panasz tv.) 3. § (1) és 5. § (1) bekezdéseit, mivel a panaszt és közérdekű bejelentést nem intézte el, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 80. § -81. §-ainak megfelelő határozatot nem hozott, továbbá az orvosi bejelentési kötelezettség érvényesítésére sem tett intézkedést.

[5] Mindez álláspontja szerint a jogának és jogos érdekének – a közérdekű bejelentés jogszabály szerinti elintézéséhez és az oltási mellékhatások jogszabályban előírt vizsgálatához fűződő jogok – sérelméhez vezetett. Erre figyelemmel a tájékoztatás megsemmisítését, és az alperes arra történő kötelezését kérte, hogy a Panasz tv. 5. § (1) bekezdésének megfelelően a panaszt és közérdekű bejelentést érdemben vizsgálja ki, hozzon a törvényben előírt kellékekkel ellátott határozatot, tegye meg a szükséges intézkedéseket a jogszerű állapot helyreállítása érdekében. Az alperes a jogellenes állapot fenntartásával közvetlenül hozzájárul a gyermekek egészségkárosodásához, súlyos esetben akár halálukhoz is. A felperes szerint a hatóság jogértelmezése és eljárása súlyosan sértette az Alaptörvény II. és XX. cikkében biztosított emberi méltósághoz, élethez és egészséghez való jogot is. Az alperes eljárása ellentétes volt az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésével is, ami a gyermekek testi fejlődéshez való jogát abszolút védelemben részesíti, illetőleg hivatkozása a szerint sérült a Gyermekek jogairól szóló egyezmény 3. cikk (1) bekezdésében és 24. cikk (1) bekezdésében foglalt előírás is.

[6] A felperes a fentiekén túl a kötelező oltási rendszerrel kapcsolatos alkotmányossági aggályait fejtette ki. E körben hivatkozott a Nemzeti Hitvallásra, az Alaptörvény L. és R. cikkében, valamint II., VI., XV., XVI., és XXIV. cikkében foglalt előírásokra. Előadta, hogy az oltóanyagok hosszútávú biztonságossága nem kellően dokumentált, hiányoznak a tudományos

alapok, a halálos veszélyt pedig az Eütv. 58. § (10) bekezdése is elismeri.

[7] Az alperes a mulasztási kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperesi beadvány nem Ákr. szerinti kérelem, illetve olyan egyéni jog- vagy érdeksérelem megszüntetésére irányul, melynek elintézése nem közigazgatási eljárás hatálya alá tartozik, alperesnek a bejelentés vizsgálata során nem az Ákr. szabályait kellett alkalmaznia. A sérelmezett alperesi eljárás nem közigazgatási hatósági eljárás volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4. § (1) és (3) bekezdése és 127. §-a alapján a keresetet elutasította.

[9] Indokai szerint a mulasztás kizárólag akkor állapítható meg, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségét elmulasztotta, azaz a jogszabályi előírás ellenére az adott hatósági ügyben nem hozott egyedi döntést. Megállapította, hogy felperes a beadványban kifejezetten panaszbejelentéssel élt az általa megnevezett orvossal szemben, az alperes pedig ezzel kapcsolatban a Panasz tv. szerint adta meg a válaszát. A felperes a keresetlevelében maga is panaszként azonosította a beadványát és többek között azt sérelmezte, hogy az érdemben, a Panasz tv. 3. § (1) és 5. § (1) bekezdése szerint nem került elbírálásra és alperes e körben az Ákr. több rendelkezését is megsértette. Ugyanakkor Kúria a Kpkf.39.858/2020/3. számú döntésében rögzítette, hogy a panasz eljárás és a panasz eljárásban született válaszok a Panasz tv. hatálya alá esnek, melyek nem minősülnek a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdése szerinti közigazgatási tevékenységnek. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.700.129/2025/5. számú ítéletére, mely szerint a Panasz tv. hatálya alá tartozó ügyben előterjesztett beadvány nem felel meg az Ákr. 35. § (4) bekezdése szerinti kérelem fogalmának, arról az alperesnek alakszerű döntést nem kell hoznia. Az ilyen beadvány alapján az alperesnek nem keletkezik eljárási kötelezettsége, tehát a Kp. 127. §-a szerinti feltétel, a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó jogszabályban rögzített kötelezettség elmulasztása sem állapítható meg. Kiemelte, hogy alperes a tájékoztatással a Panasz tv. 3. § (1) bekezdése szerinti határidőn belül válaszolt a felperes panaszára, a mulasztási perben pedig a kúriai gyakorlatra figyelemmel az egyébként sem vizsgálható, hogy az adott tájékoztatás teljeskörű és jogszerű volt-e.

[10] Hivatkozott arra is, hogy a kialakult és változatlan alkotmánybírósági álláspont megkérdőjelezésére nem volt alkalmas a felperes érvelése, ezért nem tartotta indokoltnak azt,

hogy ismételt felülvizsgálatot kezdeményezzen egy évek óta töretlen, több alkotmánybíróági döntésben is megerősített normakontroll eredmény vonatkozásában.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] A felperes a fellebbezésében elődlegetesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a panasz kivizsgálása alperes általi elmulasztásának megállapítását, az alperesnek a panasz kivizsgálására történő utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

[12] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a mulasztás tárgyát részben tévesen határozta meg, az alkalmazott anyagi és eljárási jogszabályokat formalista módon értelmezte, az indokolás ellentmondásos. Kifejtette, hogy a felperes beadványa nem pusztán sérelem előadására irányult, hanem kifejezetten hatósági intézkedések megtételét kérte, így különösen: mentesítési eljárás lefolytatását, a halasztás nyilvántartásba vételét, az eljárás felfüggesztését. E kérelmek megfelelnek az Ákr. 35. §-ában meghatározott fogalmi elemeknek. Az alperes megsértette az Ákr. alapelveit és konkrét rendelkezéseit, különösen az Ákr. 3. § szerinti hivatalbóliség elvét, az Ákr. 62. § szerinti tényállás-tisztázási kötelezettséget, az Ákr. 15. § és 17. § szerinti hatáskör-vizsgálati és áttételi kötelezettséget. Az alperes kizárólag az ESZENY nyilvántartásra támaszkodott, és nem vizsgálta a panaszolt orvos működési engedélyét, egyéb hatósági nyilvántartásokat, a tényleges foglalkoztatási jogviszonyt. Az alperes eljárása – ideértve a hatáskör hiányára alapított elutasítást – a jogi helyzetét érintette, így megfelel a Kp. 4. §-a szerinti közigazgatási tevékenység fogalmának. Az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta kizárólagosan a Panasz tv. rendelkezéseit, Jelen ügyben jogszabályon alapuló hatósági kötelezettség áll fenn, konkrét jogérvényesítési kérelem került előterjesztésre, ezért az ügy közigazgatási ügynek minősül.

[13] Kifejtette, hogy a felperes közvetlenül érintett a gyermek egészségét érintő kérdésben, ezért ügyfélnek minősül. Az alperes és az elsőfokú bíróság ezzel szemben nem biztosították az ügyféli jogokat, nem adtak lehetőséget nyilatkozattételre, nem biztosítottak jogorvoslatot, ez sérti a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot. Az elsőfokú bíróság indokolása nem felel meg a tisztességes eljáráshoz, a bírósághoz való fordulás, valamint a jogorvoslathoz való jog alkotmányos követelményeinek, a Kp. alapelvi rendelkezéseivel és az effect utile elvével ellentétes. Az alperest a jogszabályok alapján kötelezettség terhelte az ügy érdemi vizsgálatára. A Gyógyszer tv. 18. § (2) bekezdése az egészségügyi dolgozók számára kötelező bejelentési kötelezettséget ír elő, amelynek érvényesítése állami feladat. Amennyiben ennek megsértése merül fel, a hatóságnak vizsgálatot kell indítania, a tényállást fel kell tárnia, szükség esetén szankciót kell alkalmaznia. Az államnak pozitív kötelezettsége van a gyógyszerbiztonság és a mellékhatások kivizsgálása tekintetében. A mulasztási perben a bíróság a közigazgatási szerv azon eljárási kötelezettségének fennállását, teljesítését, illetve ezek hiányát vizsgálja, amelyet a felperes a keresetében mulasztásként megjelölt (Kúria Kf.41135/2021/8.[28]).

[14] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint a felperes fellebbezésében lényegében a keresetlevélben kifejtett álláspontját, érvelését megismételve támadja az elsőfokú ítéletet. Ugyanakkor a felperes mind az eredeti bejelentésében, mind keresetlevelében is következetesen panaszt említ, azt panaszbejelentésként nevesíti a panaszolt orvost érintően a Gyógyszer tv. 18. § (2) bekezdése szerinti mellékhatás bejelentés elmulasztásával kapcsolatban. A felperesi bejelentés jól elkülöníthetően, a felperes által is ekként kezelt eljárásokat indítványozott, melyeket külön ügyszámon, külön eljárásban vizsgált. A mentesítés iránti kérelmet közigazgatási hatósági eljárásában bírálta el, arról a jelen per tárgyától elkülönült eljárásban határozatával döntött. A felperesi beadvány nem az Ákr. szerinti kérelem, hanem olyan egyéni jog- vagy érdeksérelem megszüntetésére irányul, melynek elintézése nem közigazgatási eljárás hatálya alá tartozik, a bejelentés vizsgálata során tehát nem az Ákr. szabályait kellett alkalmaznia. A sérelmezett alperesi eljárás nem közigazgatási hatósági eljárás volt, nem közigazgatási ügyben járt el, az Ákr.-ben az egyes eljárási cselekményekre, a tényállás tisztázására, a határidőkre, a döntésre vonatkozó formai követelményekre, jogorvoslatra meghatározott rendelkezéseket nem kellett alkalmaznia. Az egészségügyi ellátással kapcsolatos bejelentés, panasz előterjesztője nem ügyfél, hanem panaszos, az egészségügyi államigazgatási szerv eljárásban a panaszost nem az Ákr.-ben meghatározott ügyféli jogok illetik meg, a felperesi beadványt nem alakszerű döntéssel kellett lezárnia.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntése megalapozott és jogszerű, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett; a fellebbezés alapján az alábbiakat emeli ki.

[17] A másodfokú bíróság előjáróban rögzíti, hogy a felperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alpereshez címzett beadványának a mentesítés iránti kérelemre irányuló része nem került megfelelően elbírálásra, tekintettel arra, hogy azt az alperes önálló közigazgatási hatósági eljárásban bírálta el és a periratok közé csatolt határozat 1. számú határozatával arról döntést is hozott. Mindebből egyúttal következik, hogy a felperes fellebbezésében előadott, a mentesítési eljárással kapcsolatban előadott jogsérelmeit a jelen mulasztási perben az ítéltábla vizsgálni nem tudta, tekintettel arra, az e körben előadott jogi érvelés nem jelen peres eljárás, hanem az alperes fenti határozatával szembeni esetleges megtámadási közigazgatási per tárgyát képezheti.

[18] A mulasztási kereset körében mindenekelőtt kiemeli az ítéltábla, hogy a Kúria a Kfv.III.37.517/2020/7. számú határozatában elvi érveléssel mutatott rá, hogy a közigazgatási szerv nemcsak jogsértő döntéssel, hanem jogellenes mulasztással is okozhat jog vagy érdeksérelem

az érintettnek. Ennek orvoslásának eszköze a mulasztási per, amely akkor indítható, ha a közigazgatási szerv nem tesz eleget jogszabályban előírt kötelezettségének. A per tárgya tehát maga a mulasztás, a per végső célja pedig a hatóság eljárásának, döntésének, vagy más cselekményének a kikényszerítése. Ha a közigazgatási szervnek nem áll fenn eljárási kötelezettsége, akkor mulasztási per nem indítható. A mulasztási per a jogsértő mulasztás orvoslásának végső eszköze, a per célja annak kikényszerítése, hogy a közigazgatási szerv eleget tegyen a jogszabályi kötelezettségének, amennyiben az alperesnek nincs hatásköre a kezdeményezés tárgyában akár érdemi, akár nem érdemi döntést hozni, mulasztás nem áll fenn.

[19] Mindezek figyelembevételével a per releváns kérdése az volt, hogy az alperes a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségét elmulasztotta-e el, vagyis a felperes beadványa alapján keletkezett-e eljárási kényszere, aminek nem tett eleget. Másként megfogalmazva az alperesnek a felperes beadványa folytán az Ákr. szerinti döntési kötelezettsége keletkezett-e.

[20] A mulasztás fogalmát a Kp. 127. §a határozza meg, miszerint a mulasztás a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségének elmulasztása. A Kp. 129. § (1) bekezdése értelmében a bíróság akkor állapít meg mulasztást, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségének az irányadó elintézési határidőn belül nem tesz eleget.

[21] A Kúria a Kf.VII.39.209/2022/5. számú döntésében (BH2022. 194., Bírósági Határozatok Gyűjteménye: K-Kj-2022-431) is megjelenő precedensképes döntése szerint mulasztási ítélet meghozatalának kizárólag a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdései szerinti közigazgatási cselekmény elmulasztása esetén lehet helye. E jogszabályhelyek alapján a közigazgatási cselekménynek három konjunktív fogalmi eleme van: (1) a tevékenységet közigazgatási szerv végzi; (2) a tevékenység közigazgatási jog általi szabályozottsága; (3) a közigazgatási cselekmény joghatást vált ki. A (2) fogalmi elem egyértelművé teszi, hogy a közigazgatási szervek más jogágak területére tartozó cselekményei nem tartoznak e körbe. A közigazgatási tevékenység lehet egyrészt tevőleges, de megvalósulhat mulasztással is, amikor a közigazgatási szerv nem gondoskodik a jogszabály által előírt közigazgatási cselekmény megvalósításáról.

[22] A mulasztási per az elmulasztott közigazgatási cselekmény kikényszerítésére irányul. Közigazgatási cselekmény pedig – a Kp. 4. § (1) bekezdéséből következően – a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező (3) bekezdés szerinti cselekménye. A Kúria a Kf.I.38.389/2019/3. számú végzésében elvi élel rögzítette, hogy a mulasztási perben a közigazgatási bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy az alperest terhelte-e az adott közigazgatási cselekmény megvalósításának kötelezettsége, abban a kérdésben, hogy érdemben milyen tartalmú döntésre kerülne/kerülhetne sor, nem foglalhat állást.

[23] A Kúria a Kf.III.39.133/2022/6. számú ítélete szerint mulasztási ítélet meghozatalára kizárólag a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdései szerinti közigazgatási cselekmény elmulasztása esetén kerülhet sor. A közigazgatási cselekmény joghatást vált ki, ami a Kp. 4. § (1) bekezdéséből adódóan abban nyilvánul meg, hogy az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányul, de legalább azt eredményezi.

[24] Az ítéltábla ehelyütt rögzít, hogy a Gyógyszer tv. farmakovigilanciát szabályozó 18. § (1) bekezdése szerint a forgalomba hozatali engedély jogosultja a jogszabályban foglaltak szerint nyilvántartja és bejelenti az EGT-megállapodásban részes államokban vagy harmadik országban bekövetkező valamennyi a betegek vagy egészségügyi dolgozók által bejelentett vagy engedélyezés utáni vizsgálatok során észlelt, feltételezett mellékhatást. A 18.§ (2) bekezdése alapján az egészségügyi dolgozó köteles az általa észlelt vagy tudomására jutott feltételezett mellékhatást haladéktalanul a gyógyszerészeti államigazgatási szervnek jelenteni. A gyógyszerészeti államigazgatási szerv a jogszabályban meghatározott módon nyilvántartásba veszi és továbbítja az egészségügyi dolgozók és a betegek által a tudomására hozott Magyarországon bekövetkezett összes feltételezett mellékhatást. A 18.§ (4) bekezdése értelmében a gyógyszerészeti államigazgatási szerv a tudomására jutott farmakovigilanciával kapcsolatos adatokat értékeli és amennyiben sürgős intézkedést tart szükségesek, értesíti az Európai Unió tagállamokat és az Európai Gyógyszerügynökséget. Amennyiben az Európai Gyógyszerügynökség nem folytat le sürgős uniós eljárást, a gyógyszerészeti államigazgatási szerv megteszi a (7) és (8) bekezdések szerinti szükséges intézkedéseket. Az intézkedésekről és azok alapját képező adatokról a gyógyszerészeti államigazgatási szerv a bejelentőt, a forgalomba hozatali engedély jogosultját, valamint hirdetmény útján az egészségügyi szolgáltatókat is értesíti és az intézkedéseiről szóló döntését honlapján is közhírré teszi.

[25] A Gyógyszer tv. 18/A. § (1) bekezdése alapján a gyógyszerészeti államigazgatási szerv farmakovigilancia-rendszert működtet, melyen keresztül információt gyűjt a gyógyszerek azon kockázatairól, melyek a betegek egészségét vagy a közegészséget érinthetik. Az így gyűjtött információ vonatkozik a gyógyszernek a forgalomba hozatali engedély feltételei szerinti vagy bármilyen más alkalmazására, továbbá a foglalkozási expozícióval kapcsolatosan, emberekben fellépő mellékhatásokra. A 18/A.§ (2) bekezdése szerint a gyógyszerészeti államigazgatási szerv az (1) bekezdésben említett farmakovigilancia-rendszer segítségével összegyűjtött minden információt tudományosan kiértékel, megvizsgálja a kockázat megelőzésére és minimalizálására rendelkezésre álló lehetőségeket, és szükség szerint a forgalomba hozatalt érintő hatósági intézkedéseket hoz. A 18/A.§ (3) bekezdése értelmében a gyógyszerészeti államigazgatási szerv legkésőbb 2013. szeptember 21-ig, azt követően kétfévente elvégzi az általa működtetett farmakovigilancia-rendszer ellenőrzését, és az eredményekről beszámolót készít az Európai Bizottság részére.

[26] Az idézett szabályozás figyelembevételével a felperes helytelenül hivatkozott arra, hogy a gyógyszerészeti államigazgatási szerv mellékhatás-bejelentés (elmulasztás) vizsgálata az Ákr. 7. § (2) bekezdése értelmében hatósági ügynek/ügynek minősülne, amelyre az Ákr. szabályai teljeskörűen alkalmazandók, És tévesen állította a közigazgatási jogvita Kp. 4.§ (1)

bekezdés fogalmi elemeinek fennállását. Ezzel szemben helyesen az alperes cselekménye a Panasz tv. hatálya alá eső válaszlevél.

[27] Már a korábbi Panasz tv. (a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről szóló 2013. évi CLXV. törvény) hatálya alatt kialakult azon gyakorlat, hogy a törvény hatálya alatt keletkezett válaszok nem minősülnek közigazgatási tevékenységnek (Kúria Kpkf.39.858/2020/3. számú végzése). A Panasz tv. 3. § (4) bekezdése szintén egyértelműsíti, hogy a hatálya alá tartozó intézkedések elkülönülnek a közigazgatási hatósági vagy a büntetőeljárásoktól, azaz önálló, sui generis eljárások. E jogszabályhelyből az következik, hogy az alperes Panasz tv. szerinti tevékenysége nem minősül közigazgatási hatósági eljárásnak.

[28] A Panasz tv. szerinti elintézési határidőhöz kötött tájékoztatási kötelezettség teljesítése önmagában nem minősül közigazgatási cselekménynek, az joghatás kiváltására ugyanis nem alkalmas, a felperes jogi helyzetét nem változtatja meg, azt nem eredményezi, a panaszának elbírálását nem befolyásolja. A jogi hatás kiváltására közvetlenül nem irányuló, pusztán tájékoztatást szolgáló cselekmények közös jellemzője, hogy önmagukban nem eredményeznek változást a címzettek jogi helyzetében. E csoportba tartozhatnak különösen a döntéselőkészítési, ügyviteli, ellenőrzési, instruálási vagy felvilágosítási cselekmények. Következésképpen önmagában a Panasz tv. 3. § és 5. §-ában foglaltak elmulasztására hivatkozással mulasztási ítélet meghozatalának nincs helye.

[29] Az elsőfokú bíróság a keresetben mulasztásként hivatkozott eljárási kötelezettség fennállását vagy annak hiányát megvizsgálta, azok tekintetében releváns érveit az ítélet indokolásában részletesen kifejtette, álláspontjának okszerű és jogszerű indokát adta.

[30] Az ügyféli nyilatkozat fogalmát az Ákr. 35. § (1) és (4) bekezdései egyértelműen meghatározzák, e szerint a kérelem az ügyfél olyan nyilatkozata, amellyel hatósági eljárás lefolytatását, illetve a hatóság döntését kéri jogának vagy jogos érdekének érvényesítése érdekében; és a 35. § rendelkezéseit az eljárás megindítására irányuló kérelmen kívüli egyéb, az eljárás valamennyi résztvevőjének az eljárással összefüggő kérelmeire is megfelelően alkalmazni kell. A kérelem megkülönböztetése más beadványoktól (panasz bejelentés, tájékoztatás, felvilágosítás kérés, közérdekű bejelentés stb.) ügydöntő relevanciával bír, mert a hatóságnak eljárási kötelezettsége kizárólag kérelemre induló eljárások esetén, és csak a kérelemnek minősülő beadvány előterjesztésével keletkezik. A kérelem az ügyfél nyilatkozata, amellyel hatósági eljárás lefolytatását, illetve a hatóság döntését kéri jogának vagy jogos érdekének érvényesítése érdekében, ügyfél pedig az, akinek jogát vagy jogos érdekét az ügy közvetlenül érinti, vagy akit hatósági ellenőrzés alá vontak. Ezen kívül eljárási, döntési kötelezettséget a folyamatban lévő eljárásban az eljárás résztvevője által benyújtott, az eljárással összefüggő kérelme keletkeztet. Kérelemnek tehát csak az ügyfélnek az olyan nyilatkozata minősül, amit az adott személyt közvetlenül érintő jognak vagy jogos érdeknek az érvényesítése érdekében terjesztenek elő vagy az így megindult eljárásban az eljárással összefüggésben annak résztvevője terjeszti elő. A felperes ügyindító beadványa az alperesi védekezésben előadottakkal egyezően két egyértelműen elkülönült részből áll, a

kifogásolt orvos tevékenységére vonatkozó, felperes által is következetesen panaszként hivatkozott részből és a mentesítési eljárásra vonatkozó kérelemből. A felperes keresetében is a Panasz tv. rendelkezéseinek megsértésére hivatkozott, eredeti beadványát maga is panaszként jelölte meg. A Panasz tv. hatálya alá tartozóan előterjesztett beadvány azonban egyértelműen nem felel meg az Ákr. 35. § (4) bekezdése szerinti kérelem fogalmának, így arról az alperesnek alakszerű döntést nem kell hoznia.

[31] A tájékoztató levél nem minősül a Kp. tárgyi hatálya alá tartozó olyan joghatással bíró közigazgatási tevékenységnek, mely mulasztási per tárgyát képezhetné és amelyre a közigazgatási ügyben eljáró bíróság hatásköre kiterjedne. A jogi hatás kiváltására közvetlenül nem irányuló, pusztán tájékoztatást szolgáló cselekmények közös jellemzője, hogy önmagukban nem eredményeznek változást a címzettek jogi helyzetében. E csoportba tartozhatnak különösen a döntéselőkészítési, ügyviteli, ellenőrzési, instruálási vagy felvilágosítási cselekmények. A tájékoztatásnyújtás jogi hatás kiváltására közvetlenül nem alkalmas, így közigazgatási per tárgya nem lehet. A Kp. 4. § (1) bekezdésében foglalt, a *jogi helyzetének megváltoztatására irányuló* szövegezésből egyértelműen az következik, hogy a Kp. a közigazgatási jogalanyok jogi hatás elérését célzó cselekményeit kívánja a közigazgatási jogvita középpontjába helyezni. A tisztán tájékoztatási cselekmények a címzettet nem kötik, joghatás az alkalmazásukhoz nem fűződik, mulasztási per tárgyát önállóan nem képezhetik.

[32] Rámutat a másodfokú bíróság arra is, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást a tekintetben, hogy alperes a tájékoztatással a Panasz tv. 3. § (1) bekezdése szerinti határidőn belül válaszolt felperes panaszára, a mulasztási perben pedig, a fentebb idézett kúriai gyakorlat alapján, az nem képezheti a vizsgálat tárgyát, hogy az adott tájékoztatás tartalmát tekintve jogszerű volt.

[33] Fentiekből következik, hogy az elsőfokú bíróság a Kp. 2. § (1) bekezdésébe foglalt hatékony jogvédelem elvét nem sértette meg, mindezt a fellebbezés érvei sem cáfoltak, ezáltal az alperes fellebbezési ellenkérelmében előadottak helytállóak. A fellebbezés körében irányadó Kp. 100. § (1) bekezdésében foglalt együttes törvényi feltételek alapján a fellebbezésében a megsértett jogszabályhelyet konkrétan meg kell jelölni, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körül kell írni, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozás indokait is ismertetni kell. Az Alaptörvény nem jogszabály, amelynek elsőfokú bíróság általi megsértése – a Kp. 99. § (1) bekezdésére és 100. § (2) bekezdés *b)* pontjára tekintettel – érdemben önmagában nem volt vizsgálható. Az alapelvek önmagukban csak akkor válhatnak a jogszerű eljárás fokmérőivé, amennyiben valamely magatartás a tételes rendelkezések szerint nem ítéltető meg; következésképp az alapelvi sérelemre történő hivatkozás minden esetben valamely többlételemű állásfoglalási elem fennállását kívánja meg. Jelen esetben a felperes a fellebbezésében a tételes jogszabályi rendelkezés sérelmét megjelölte, ugyanakkor az alapelvi sérelem, így annak alkalmazhatósága körében többlételemű állásfoglalási elemet nem adott elő, így ezen hivatkozása a fellebbezéssel támadott határozat jogellenességét nem eredményezhette.

[34] A jogszabályi rendelkezéseken, és a tisztességes bírósági eljárással kapcsolatos alkotmányos követelményeken alapuló, következetes kúriai gyakorlat (Kfv.VI.35.059/2013/4., Kfv.V.35.262/2013/5., Kfv.VII.37.640/2020/5.) szerint a Kp. 2. § (6) bekezdése - az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összhangban - alapelvi szinten, a bíróság kötelezettségeként határozza meg az arról való gondoskodást, hogy a felek minden, az eljárás során előterjesztett kérelmet, nyilatkozatot, a bírósághoz benyújtott okiratot, bizonyítékot megismerhessenek, és azokra - megfelelő határidőn belül - nyilatkozhassanak, vagyis a bíróság a felek jogvitáját tisztességes bírósági eljárásban bírálja el. A tisztességes eljáráshoz való jog több tényezőt is magában foglal, ezek egyike a felek részére biztosítandó esélyegyenlőség, amely alapján a felek azonos jogai, kötelezettségei kiterjednek az iratok megismerhetőségére, az ellenérdekű fél által előterjesztett iratokra vonatkozó nyilatkozattételére is. Az elsőfokú bíróság e követelményeket eljárásában megtartotta, a tisztességes eljárás követelményét nem sértette meg.

[35] A mulasztási per a közigazgatási cselekmény megvalósítását, kikényszerítését szolgálja, az „effet utile” elv pedig az uniós jog elsőbbségének és hatékony érvényesülésének elveként használatos. Amennyiben az adott tényállásra az uniós jog vonatkozik az „effet utile” elv alapján az uniós jog hatékony érvényesülésének teret kell engedni, amely elv a perbeli döntés kapcsán (mulasztás hiánya) semmilyen relevanciával nem bír.

[36] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a Kp. 127. §-a alapján irányadó 124. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésre figyelemmel – a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[37] Az alperes a másodfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmében perköltségigénnyel nem élt, az ítéltáblának ezért e körben nem kellett rendelkeznie.

[38] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontjában és a 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték viselésére a felperes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[39] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a, valamint a 127. §-a alapján alkalmazandó 124. § (5) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[40] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 27.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Tóth László s.k.

előadó bíró

dr. Stumpf-Rádai Ágota

bíró